

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatelky **L. K.**, zastoupené Mgr. Gabrielem Šípem, advokátem se sídlem v Kladně, Kleinerova 24, za účasti **Ministerstva vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 11. 2004, č. j. 60 Az 143/2004 - 15,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna Mgr. Gabriela Šípa, advokáta se sídlem v Kladně, Kleinerova 24, **se určuje** částkou 2150 Kč. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 19. 7. 2004, č. j. OAM-2319/VL-07-12-2004, byla dle ust. 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zamítnuta žádost stěžovatelky o udělení azylu jako zjevně nedůvodná.

Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka žalobu, o které rozhodl krajský soud napadeným rozsudkem tak, že ji zamítl, neboť správní orgán si opatřil dostatek podkladů pro své rozhodnutí, řádně zjistil skutečný stav věci a rozhodnutí dostatečně odůvodnil.

Ve včas podané kasační stížnosti a v jejích doplněních stěžovatelka uvedla, že její kasační stížnost je odůvodněna důvodem uvedeným v ust. § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Poukázala na skutečnost, že správní orgán neposoudil veškeré argumenty, které mu byly stěžovatelkou doloženy. Ve svém rozhodnutí pak zcela opomíjel humanitární důvody celé záležitosti. Stěžovatelka zdůraznila, že díky absenci upravení délky lhůty trvání azylového řízení si zde zajistila a vybudovala takové zázemí, že podmínky pro udělení azylu z humanitárních důvodů jsou v tomto případě více než zřejmé. Po tomto časovém úseku tak byla prakticky postavena na úroveň občana našeho státu. Dále namítla, že správní orgán porušil ust. § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a § 46 správního řádu, když nevycházel ze zjištěných podkladů. Upozornila na čl. 53 Příručky postupů a kritérií určování právního postavení uprchlíků vydané Vysokým komisařem OSN. Navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení, přičemž současně požádala soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Správní orgán ve svém vyjádření popřel oprávněnost kasační stížnosti s tím, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozhodnutí soudu, bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Konstatoval, že stěžovatelka v průběhu správního řízení neuvedla žádné azylově relevantní skutečnosti, proto považuje tvrzení stěžovatelky obsažené v kasační stížnosti za irelevantní. Zdůraznil, že otázka udělení humanitárního azylu je dána pouze volnou úvahou správního orgánu. Navrhl zamítnutí jak kasační stížnosti, tak i návrhu na přiznání odkladného účinku.

Ze správního spisu, který soudu předložil správní orgán, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Stěžovatelka podala dne 8. 7. 2004 návrh na zahájení řízení o udělení azylu. Dne 16. 7. 2004 byl se stěžovatelkou veden, v ruském jazyce za účasti tlumočníka, pohovor k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu na území České republiky, ze kterého byl vyhotoven protokol. Stěžovatelka uvedla, že ji její bývalý manžel nenechal v klidu žít, poslal na ni nějaké lidi, kteří ji fyzicky napadli. Před manželem utekla na jiné místo Ukrajiny, kam se však nechce vrátit, neboť by v České republice chtěla žít a pracovat. Obdržela správní vyhoštění, a proto podala žádost o azyl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Dle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

S ohledem na fakt, že stěžovatelka uvedla jako právní důvod své kasační stížnosti ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., je třeba se nejprve vyjádřit k dopadu tohoto ustanovení. Skutková podstata může být se spisy v rozporu tehdy, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spisu obsažený vede k jiným skutkovým závěrům, než jaké učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech tehdy, chybí-li v těchto spisech podklad pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím

orgánem nebo je-li nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Taková pochybení však Nejvyšší správní soud z důvodů níže uvedených v napadeném rozhodnutí správního orgánu ani v rozsudku krajského soudu neshledal.

Ze správního spisu jednoznačně vyplynulo, že důvody, které stěžovatelka uváděla jako ty, pro které požádala o azyl, nenaplňují zákonnou dikci pojmu pronásledování dle zákona o azylu, proto správní orgán postupoval zcela v souladu se zákonem, když žádost stěžovatelky zamítl dle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu jako zjevně nedůvodnou.

S ohledem na konstrukci stížních bodů, které spočívají v pouhém odkazu na zákonné vymezení důvodů kasační stížnosti a na jednotlivá ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění platném pro projednávanou věc, a na dispoziční zásadu, která ovládá celé kasační řízení, přezkoumal Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí pouze v intencích ust. § 109 odst. 3 s. ř. s., neboť není jeho právem, ale ani povinností vyhledávat za stěžovatelku stížní body, v tomto případě tedy přiřadit konkrétní skutkové důvody pod důvody obsažené v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že v napadeném rozhodnutí neshledal žádné vady uvedené v § 109 odstavci 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Nejvyšší správní soud uzavírá, že prostřednictvím azylového řízení nelze žádat o legalizaci pobytu v České republice, neboť pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje.

Ke stížním bodům stěžovatelky spočívajícím v poukazu na čl. 53 Příručky postupů a kritérií určování právního postavení uprchlíků vydané Vysokým komisařem OSN a na ust. § 14 zákona o azylu Nejvyšší správní soud s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédl.

Ze všech shora uvedených důvodů shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatelky nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatelka podala návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má za to, že pro takové rozhodnutí odpadl vydáním meritorního rozhodnutí důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

Stěžovatelce byl pro toto řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 2 x 1000 Kč za dva úkony právní služby – převzetí a příprava věci a písemné podání soudu týkající se věci samé a 2 x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996

Sb., ve znění pozdějších předpisů, celkem 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. dubna 2006

JUDr. Radan Malík
předseda senátu